

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 438/2012-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť A. P., B., t. č. vo väzbe L., zastúpeného advokátom JUDr. R. U., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky samostatne, ako aj v spojení s porušením základných práv zaručených v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 1, 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica, v konaniach vedených pod sp. zn. Tp 35/2010 a sp. zn. BB-3 T 13/2012 a jeho uznesením z 19. apríla 2012 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaniach vedených pod sp. zn. 2 Tost 10/2012 a sp. zn. 2 Tost 11/2012 a jeho uzneseniami z 3. mája 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. júna 2012 doručená sťažnosť A. P., B., t. č. vo väzbe L. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) samostatne, ako aj v spojení s porušením základných práv zaručených v čl. 48 ods. 2 ústavy, základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 1, 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica (ďalej len „špecializovaný súd“), v konaniach vedených pod sp. zn. Tp 35/2010 a sp. zn. BB-3 T 13/2012 a jeho uznesením z 19. apríla 2012 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 2 Tost 10/2012 a sp. zn. 2 Tost 11/2012 a jeho uzneseniami z 3. mája 2012.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je spolu s ďalšími osobami trestne stíhaný pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), závažný zločin obchodovania s ľuďmi podľa § 179 ods. 1, ods. 4 písm. c) a ods. 5 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona vo viacčinnom súbehu s obzvlášť závažným zločinom legalizácie príjmov z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a) a b), ods. 4 písm. a), b) a c) Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona.

Uznesením sudcu pre prípravné konanie špecializovaného súdu sp. zn. Tp 35/2010 zo 14. apríla 2010 bol sťažovateľ z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a) a c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) vzatý do väzby.

Na základe žiadosti sťažovateľa (a ďalších spoluobvinených) o prepustenie z väzby na slobodu špecializovaný súd uznesením sp. zn. Tp 35/2010 zo 4. apríla 2012 sťažovateľa z väzby prepustil. Proti tomuto rozhodnutiu podal (okrem spoluobvinených sťažovateľa) prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „špeciálna prokuratúra“) sťažnosť, o ktorej najvyšší súd rozhodol uznesením sp. zn. 2 Tost 11/2012 z 3. mája 2012 tak, že zrušil rozhodnutie súdu prvého stupňa a v relevantných výrokoch uznesenia žiadosť sťažovateľa podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku zamietol, písomný sľub podľa § 80 ods. 1 písm. b) ods. 2 Trestného poriadku neprijal a podľa § 80 ods. 1 písm. c) ods. 2 Trestného poriadku dohľad probačného a mediačného úradníka nad sťažovateľom neuložil.

Po podaní obžaloby na sťažovateľa a ďalších spoluobvinených špecializovanému súdu prokurátorom špeciálnej prokuratúry 10. apríla 2012 špecializovaný súd uznesením sp. zn. BB-3 T 13/2012 z 19. apríla 2012 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tost 10/2012 z 3. mája 2012 rozhodol o ponechaní obvineného vo väzbe po podaní obžaloby z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Podľa názoru sťažovateľa špecializovaný súd a najvyšší súd v rámci svojich konaní a svojimi rozhodnutiami porušili jeho základné práva zaručené v čl. 17 ods. 2 a 5, čl. 48 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a v čl. 50 ods. 3 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť zaručené v čl. 5 ods. 1, 3 a 4 dohovoru, čo odôvodnil takto:

„Pokiaľ ide o odôvodnenie uznesenia NS SR, č. k. 2 Tost 10/2012 z 03. 05. 2012 o zamietnutí sťažnosti obvineného proti ponechaniu vo väzbe, najvyšší súd len odkazuje na uznesenie NS SR, č. k. 4 Tost 10/2012 (týkajúce sa obv. N.!) z 03. 04. 2012 a na rozhodnutie NS SR, č. k. 2 Tost 11/2012. Súd poukázal na to, že ide o opakované rozhodovanie o tej istej otázke v období od 03. 04. 2012 do 03. 05. 2012...

... Obvinenému je obmedzená sloboda od 12. 04. 2010 do dňa vyhotovenia tejto sťažnosti, ktorej trvanie považujem za nezákonné, nadmerne dlhé a neopodstatnené, pretože väzobný dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. v tomto štádiu trestného konania nie je daný.

Rozhodnutia Špecializovaného trestného súdu a NS SR boli vydávané mechanicky, paušalizovane až arbitrárne všeobecne zdôrazňujúc závažnosť spáchaných trestných činov, neopierajú sa o významné a dostatočné dôvody, pokiaľ ide o ďalšie trvanie väzby a samotný dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por...

Posledné rozhodnutie o väzbe Špecializovaného trestného súdu..., č. k. BB-3 T 13/2012 z 19. 04. 2012 v spojení s uznesením NS SR, č. k. 2 Tost 10/2012 z 03. 05. 2012, obsahovalo len odkaz... na predchádzajúce rozhodnutia o väzbe obvineného NS SR č. k. 2 Tost 11/2012 z 03. 05. 2012 napriek tomu, že druhostupňový súd zdôrazňoval, že o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby z 16. 03. 2012 doposiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté... Súdov opätovne len vo všeobecnosti poukázali na rozsah a závažnosť trestnej činnosti napriek tomu, že sa jednalo o rozhodnutie o väzbe po podaní obžaloby a bolo povinnosťou súdu preskúmať okolnosti svedčiacie pre a proti väzbe a rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy.

Uznesenie NS SR 2 Tost 10/2012 z 03. 05. 2012, ktorým zamietol žiadosť obvineného o prepustenie zo 14. 03. 2012 a zrušil uznesenie prvostupňového súdu, z hľadiska existencie dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por. navyše dospel k záveru, že neexistuje obava v pokračovaní v tej istej trestnej činnosti ale v trestnej činnosti rovnakého druhu bez toho, že by bola takáto obava konkrétnymi okolnosťami preukázaná a bližšie odôvodnená.

V štádiu po podaní obžaloby a väzby trvajúcej viac ako dva roky nepostačuje takýto záver súdu... Tvrdenie v tomto štádiu konania o zmarení účelu trestného stíhania považujem za absurdný vzhľadom na to, že všetky procesné úkony sú zdokumentované, obvinený vypovedal v danej veci niekoľkokrát.

Napriek tomu, že sa v prípade uznesenia NS SR 2 Tost 11/2012 Z 03. 05. 2012 rozhodovalo o sťažnosti prokurátora proti prepusteniu obvineného z väzby a v prípade uznesenia NS SR 2 Tost 10/2012 z 03. 05. 2012 o sťažnosti obvineného o ponechaní vo väzbe teda dva rôzne druhy konania o väzbe boli identicky odôvodnené vo vzťahu k všetkým obvineným a s odkazmi na predchádzajúce rozhodnutia súdov o väzbe.

Väzba bola obvinenému naposledy predĺžená bez osvedčenia konkrétnych skutkových okolností teda neodôvodnene... Poukazujem najmä na paušálne zamietanie jeho žiadostí, oneskorené rozhodovanie súdov o nich..., nereagovanie najvyššieho súdu na skutočnosti uvádzané v sťažnostiach obvineného proti väzbe.

Tým, že rozhodnutia o väzbe neboli dostatočne zdôvodnené bolo porušené právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru, čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy SR osobitne uznesenie Špecializovaného trestného súdu... č. k. BB-3 T 13/2012 z 19. 04. 2012 v spojení s uznesením NS SR č. k. 2 Tost 10/2012 z 03. 05. 2012 a uznesenie NS SR č. k. 2 Tost 11/2012 z 03. 05. 2012...

... Uvedené uznesenia považujem za povrchné, nezákonné, arbitrárne z dôvodu, že neobsahujú konkrétne okolnosti svedčiace pre a proti väzbe odôvodňujúce jej ďalšie trvanie, ani žiadne okolnosti spôsobilé potvrdiť alebo vyvrátiť existenciu skutočného verejného záujmu v súčasnom štádiu trestného konania odôvodňujúce výnimku z pravidla rešpektovania osobnej slobody...

... Postupom Špecializovaného trestného súdu -pracovisko Banská Bystrica v konaní č. k. Tp 35/2010 a NS SR č. k. 2 Tost 11/2012 pri rozhodovaní o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby z 14. 03. 2012, porušili právo na rozhodnutie o zákonnosti väzby urýchlene, bez zbytočných prieťahov podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru, čl. 17 ods. 2 ústavy...

... Uznesenie NS SR, č. k. 2 Tost 10/2012 o predĺžení lehoty väzby, nebolo obvinenému doručené v lehote 10 dní od rozhodnutia.

Celková dĺžka konania o Žiadosti o prepustenie z väzby bola neprimerane dlhá, keď trvala... 49 dní..., čo nezodpovedá požiadavke konať urýchlene...

... V súvislosti s porušením práva obvineného na rozhodnutie o zákonnosti väzby bez zbytočných prieťahov poukazujem i na to, že vzhľadom na právnu úpravu podľa § 79 ods. 3 Tr. por. tým, že predloženie spisu špecializovaného trestného súdu na rozhodnutie o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby trvalo 19 dní, bolo obvinenému neoprávnene bránené opätovne požiadať o prepustenie z väzby, čím bol porušené právo na súdnu ochranu a právo na obhajobu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 50 ods. 3 ústavy.“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Špecializovaný trestný súd Pezinok, pracovisko Banská Bystrica v konaní Tp 35/2010 a v konaní BB-3 T 13/2012 a Najvyšší súd SR pri rozhodovaní o sťažnostiach obvineného proti väzbe držaním obv. P. vo väzbe od 12. 04. 2010 do dňa vyhotovenia tejto sťažnosti z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por., porušili jeho právo byť vo väzbe len

zo zákonného dôvodu po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú alebo byť prepustený počas konania, právo urýchlene rozhodnúť o zákonnosti väzby, právo na preskúmanie okolností svedčiacich pre a proti väzbe na základe konkrétnych skutočností podľa čl. 17 ods. 2, 5 ústavy, podľa čl. 5 ods. 1, ods. 3, ods. 4 Dohovoru.

2. Špecializovaný trestný súd Pezinok - pracovisko Banská Bystrica, uznesením č. k. BB-3 T 13/2012 z 19. 04. 2012 a NS SR uznesením č. k. 2 Tost 10/2012 z 03. 05. 2012 porušili právo obvineného byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú, alebo byť prepustený počas konania, právo na preskúmanie okolností svedčiacich pre a proti väzbe na základe konkrétnych skutočností podľa čl. 17 ods. 2, 5 ústavy v spojení s čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa čl. 5 ods. 1, ods. 3, ods. 4 Dohovoru.

3. Špecializovaný trestný súd Pezinok - pracovisko Banská Bystrica postupom č. k. Tp 35/2010 a NS SR postupom a uznesením č. k. 2 Tost 11/2012 z 03. 05. 2012 pri rozhodovaní o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby z 14. 03. 2012 porušili právo obvineného urýchlene rozhodnúť o zákonnosti väzby, uznesením najvyššieho súdu byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú, alebo byť prepustený počas konania, právo na preskúmanie okolností svedčiacich pre a proti väzbe na základe konkrétnych skutočností podľa čl. 17 ods. 2, 5 ústavy v spojení s čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa čl. 5 ods. 1, ods. 3, ods. 4 Dohovoru.

4. práva na súdnu ochranu a práva na obhajobu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 50 ods. 3 ústavy, čl. 5 ods. 4 dohovoru tým, že Špecializovaný trestný súd Pezinok - pracovisko Banská Bystrica v konaní vedenom pod č. k. Tp 35/2010 a NS SR v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tost 11/2012 nerozhodli o žiadosti sťažovateľa zo 14. 03. 2012 o prepustenie z väzby na slobodu urýchlene, resp. bez zbytočných prietahov, a tak mu bránili v zákonom ustanovenej lehote opätovne požiadať o prepustenie z väzby.

Zároveň žiadam Ústavný súd, aby uznesenie NS SR č. k. 2 Tost 11/2012 z 03. 05. 2012, uznesenie Špecializovaného trestného súdu Pezinok - pracovisko Banská Bystrica č. k. BB-3 T 13/2012 z 19. 04. 2012 v spojení s uznesením NS č. k. 2 Tost 10/2012 z 03. 05. 2012 zrušil a prikázal NS SR, aby sťažovateľa neodkladne prepustil na slobodu.

Zároveň navrhujem ústavnému súdu, aby zaviazal Špecializovaný trestný súd Pezinok/NS SR nahradiť obvinenému trovy právneho zastúpenia 323,50 Eur spočívajúce

v zastupovaní pred ústavným súdom na účet právneho zástupcu JUDr. R. U... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne

neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

1. Pokiaľ ide o namietanie porušenia základných práv zaručených ústavou a práv zaručených dohovorom (okrem práva na urýchlené konanie pri rozhodovaní o osobnej slobode) označenými postupmi (v konaniach vedených pod sp. zn. Tp 35/2010 a sp. zn. BB-3 T 13/2012) a rozhodnutím (uznesenie z 19. apríla 2012) špecializovaného súdu, ústavný súd podotýka, že vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“), môže ústavný súd poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky.

Inými slovami, pokiaľ je o ochrane sťažovateľom označeného práva alebo slobody oprávnený konať alebo rozhodovať iný všeobecný súd, ústavný súd jeho sťažnosť už po predbežnom prerokovaní odmietne pre nedostatok svojej právomoci.

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zisťoval, či ochranu tých práv, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, neposkytuje iný všeobecný súd na základe

sťažovateľovi dostupných opravných prostriedkov predstavujúcich účinné právne prostriedky nápravy namietaného porušenia jeho práv.

Ako vyplýva zo sťažnosti a z jej príloh, všetky napádané postupy a rozhodnutie špecializovaného súdu boli na základe využitia riadnych opravných prostriedkov (sťažností) preskúmané najvyšším súdom v druhostupňových konaniach. Najvyšší súd v rozsahu svojho preskúmacieho oprávnenia ako druhostupňového súdu bol oprávnený a v podstate aj povinný v prípade zistenia zásahu prvostupňového súdu do základných práv a slobôd sťažovateľa týmto právam a slobodám poskytnúť ochranu.

Preto, vychádzajúc z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti (vo vzťahu k špecializovanému súdu) už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva na osobnú slobodu (čl. 17 ústavy) a práva na slobodu a bezpečnosť (čl. 5 dohovoru) napádanými postupmi najvyššieho súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 2 Tost 10/2012 a sp. zn. 2 Tost 11/2012 a jeho rozhodnutiami z 3. mája 2012 sťažovateľ argumentuje, že rozhodnutia najvyššieho súdu boli vydávané „*mechanicky, paušalizovane až arbitrárne všeobecne... neopierajú sa o významné a dostatočné dôvody*“. Sťažovateľ najvyššiemu súdu taktiež vytýka, že len odkazoval na predchádzajúce rozhodnutia, a teda k predĺženiu väzby došlo „*bez osvedčenia konkrétnych skutkových okolností teda neodôvodnene*“.

Najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Tost 11/2012 z 3. mája 2012 rozhodol okrem iného aj o sťažnosti prokurátora špeciálnej prokuratúry proti uzneseniu sudcu pre prípravné konanie špecializovaného súdu sp. zn. Tp 35/2010 zo 4. apríla 2012, ktorým bol sťažovateľ prepustený z väzby na slobodu. Najvyšší súd sťažnosťou napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil a žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu zamietol.

Najvyšší súd taktiež rozhodol, že písomný sľub sťažovateľa neprijal a ani dohľad probačného a mediačného úradníka nad sťažovateľom neuložil.

Svoje rozhodnutie odôvodnil tak, že „*dôvod preventívnej väzby u obvinených nezanikol a nemožno ho nahradiť zákonom ustanovenou garanciou...*

Situácia je v tomto smere rovnaká ako u spoluobvineného N. a je charakterizovaná v uznesení najvyššieho súdu z 3. apríla 2012..., sp. zn. 4 Tost 10/2012. Z neho potom obsahovo vychádza i uznesenie Špecializovaného trestného súdu z 19. apríla 2012..., ktorým konajúci senát rozhodol o ponechaní všetkých štyroch väzobne stíhaných obvinených vo väzbe...

Vzhľadom na vecnú a časovú súvislosť a zhodný právny názor najvyšší súd na uvedené rozhodnutia (doručené stranám) odkazuje. Na ich argumentácii nemá čo meniť.

Zhodne má za to, že podozrenie zo spáchania... skutkov pretrváva...

... Vzhľadom na predpokladaný (zatiaľ nie pred súdom dokázaný) rozsah a podobu trestnej činnosti je však zrejmé, že obvinení sú spôsobilí (za vyššie uvedené skutkové predpoklady) zadávať si s vysokou efektívnosťou príjem organizovanou trestnou činnosťou takého druhu, pre akú sú stíhaní. Z hľadiska dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por. nemusí byť v tomto smere dokázaná istota, ale len dôvodná obava. Táto bola v priebehu konania po vznesení obvinenia podporená v tom zmysle, že podozrenie zo spáchania činov sa nerozptýlilo, prokurátor naopak po vykonaní dokazovania podal obžalobu...“.

Špecializovaný súd v relevantnej časti odôvodnenia svojho rozhodnutia z 19. apríla 2012, ktorým ponechal sťažovateľa po podaní obžaloby prokurátorom špeciálnej prokuratúry vo väzbe z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a písomný sľub sťažovateľa neprijal a na ktoré najvyšší súd vo svojom rozhodnutí odkazoval, uviedol:

„Súd má za to, že trestné stíhanie voči obvineným je vedené dôvodne. Podozrenie z páchania trestnej činnosti obvinených existuje v rozumnej miere pravdepodobnosti...

... je potrebné uviesť, že dôvodné podozrenie zo spáchania stíhaných skutkov u obvinených aj po podaní obžaloby naďalej pretrváva, pričom je dostatočným spôsobom preukázané na základe dôkazov, ktoré sú zabezpečené spisovom materiálmi.

V trestnom spise zabezpečený súhrn dôkazov je na takej úrovni, že v rovine určitej rozumnej istoty je možné prijať záver, že obvinení sú dôvodne podozriví zo spáchania skutkov uvedených v obžalobe, ktoré majú zákonné znaky trestných činov...

Doposiaľ zadovážené dôkazy nasvedčujú tomu, že skutky, pre ktoré sa vedie trestné stíhanie sa stali, vykazujú znaky trestných činov a aj naďalej existuje dôvodné podozrenie, že ich mali spáchať obvinení.

V posudzovanom prípade sa jedná o rozsiahlu a náročnú trestnú vec s cudzím prvkom, ktorej objasnenie v rozsahu § 2 ods. 10 Trestného poriadku, t. j. zistenie skutkového stavu, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie si vyžaduje vykonanie veľkého počtu dôkazov, čo má priamy vplyv na samotnú dĺžku trestného stíhania ako aj väzby obvinených...

Dôvodnosť väzby obvinených... podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je... dostatočne podložená. Hrozba z pokračovania v páchaní trestnej činnosti vyplýva už z vykonaného dokazovania. Trestné činy mali obvinení spáchať zo zistenej pohnútky, a preto rovnako v tomto štádiu trestného stíhania reálne existuje obava z konania obvinených uvedeného v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, t. j., že na slobode budú v páchaní trestnej činnosti pokračovať.

Na vyššie opísané dôvody väzby nemá vplyv ani skutočnosť podania obžaloby na Špecializovanom trestnom súde, pretože podľa § 2 ods. 18 Trestného poriadku konanie pred súdom je ústne a podľa § 2 ods. 19 Trestného poriadku pri rozhodovaní na hlavnom pojednávaní na verejnom zasadnutí alebo na neverejnom zasadnutí smie súd prihliadať len na tie dôkazy, ktoré boli v tomto konaní vykonané, ak zákon neustanovuje inak.

Súd preskúmal dôvodnosť väzby aj z hľadiska plynulosti vedenia trestného stíhania... nezistil nedôvodné prieťahy, vyšetrovacie úkony boli vykonávané priebežne, pričom vyšetrovanie prebiehalo plynule o čom svedčí celý rad úkonov, ktoré boli od posledného predĺženia lehoty trvania väzby orgánmi prípravného konania uskutočnené vrátane podania obžaloby pred uplynutím predĺženej lehoty trvania väzby.

Súd po dôkladnom zvážení všetkých okolností dospel k záveru, že dôvody väzby u obvinených aj po podaní obžaloby naďalej trvajú. Doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutky, pre ktoré bolo začaté trestné stíhanie a podaná obžaloba boli spáchané, majú znaky trestných činov, existuje dôvodné podozrenie, že tieto skutky spáchali obvinení, a teda u obvineného... naďalej pretrváva dôvodná obava, že bude konať spôsobom, predpokladaným v ustanovení § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku...

K takémuto záveru súd dospel napriek rozhodnutiu sudcu pre prípravné konanie v predmetnej trestnej veci zo dňa 04. 04. 2012 sp. zn. Tp 35/2010, ktorým bol obvinený... prepustený z väzby na slobodu...

Rozsah a závažnosť trestnej činnosti, podľa názoru súdu naďalej odôvodňujú väzby obvinených, pričom stále hrozí dôvodná obava, že v prípade ich prepustenia na slobodu, by bolo zmarené alebo podstatne sťažené dosiahnutie účelu trestného konania...“

Ďalším namietaným rozhodnutím je uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tost 10/2012 z 3. mája 2012, ktorým rozhodol o sťažnosti sťažovateľa (a ďalších spoluobvinených) proti uzneseniu špecializovaného súdu sp. zn. BB-3 T 13/2012 z 19. apríla 2012 tak, že jeho sťažnosť zamietol.

Najvyšší súd rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti sťažovateľa odôvodnil takto:

„Toto rozhodnutie... nadväzuje a je z hľadiska jeho obsahovej podstaty zhodné s jeho predchádzajúcim rozhodnutím z 3. mája 2012, sp. zn. 2 Tost 11/2012, ktorým rozhodol o sťažnosti prokurátora... a obvinených... proti uzneseniu sudcu pre prípravné konanie... zo 4. apríla 2012, sp. zn. Tp 35/2010... Taktiež je toto rozhodnutie z hľadiska názoru na danosť väzobných dôvodov na nemožnosť nahradiť väzbu obsahovo zhodné s rozhodnutím najvyššieho súdu z 3. apríla 2012, sp. zn. 4 Tost 10/2012...

Ide tu o opakované rozhodovanie o tej istej otázke (ďalšom väzobnom stíhaní obvinených) v období od 3. apríla 2012 do 3. mája 2012, keď sa v konaní vykonávali len nedôkazné úkony, a to preštudovanie vyšetrovacieho spisu a podanie obžaloby, po čom opäť nasledovalo obligatórne rozhodovanie o väzbe podľa § 238 ods. 3 Tr. por...

Aj z hľadiska obsahu žiadostí, vyjadrení a sťažností obvinených je ich argumentácia v dotknutých prípadoch s nevýraznými rozdielmi zhodná.

Je preto potrebné z väčšej časti odkázať na uznesenie najvyššieho súdu z 3. mája 2012, sp. zn. 2 Tost 11/2012, resp. replikovať podstatnú čas jeho odôvodnenia.

Podstatnými závermi skoršieho aj tohto rozhodnutia je pretrvávajúce väzobných dôvodov u obvinených..., a to dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por... ako aj nemožnosť nahradiť väzbu zákonom ustanovenou garanciou, pri súčasnom konštatovaní pretrvávania podozrenia zo spáchania trestnej činnosti, ktorá jej predmetom konania. Popri tom je potrebné súhlasiť aj s argumentáciou Špecializovaného trestného súdu v preskúmanom rozhodnutí, ako aj uviesť, že postup tohto súdu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozhodnutia, bol vykonaný v súlade so zákonom...

Podozrenie zo spáchania (už v súčasnosti žalovaných) skutkov pretrváva. Je zároveň potrebné upozorniť na okolnosť, že alternatívou podania obžaloby je zastavenie trestného stíhania. K nemu by v predmetnej veci mohlo na základe výsledkov dokazovania dôjsť za podmienok uvedených v § 215 ods. 1 písm. a/ až c/ Tr. por., čo zodpovedá nepochybnému záveru, že sa skutok nestal, nespáchal ho obvinený, alebo že skutok nie je trestným činom.

Vykonané dokazovanie a na jeho základe prechod do fázy súdneho konania po podaní obžaloby neznamena uznesenie viny, ale umožnenie súdu rozhodnúť o nej, ak podozrenie vedúce ku vzneseniu obvinenia nebolo rozptýlené v prípravnom konaní.

... o dôvode preventívnej väzby (§ 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por.)... nie je pravdepodobné pokračovanie v tej istej aktivite..., ktorá bola zadržaním obvinených a vznesením obvinenia rozvrátená. Vzhľadom na predpokladaný (zatiaľ nie pred súdom dokázaný) rozsah a podobu trestnej činnosti je však zrejmé, že obvinení sú spôsobilí (za vyššie uvedeného skutkového predpokladu) zadovážovať si s vysokou efektivitou príjem organizovanou trestnou činnosťou takého druhu, pre akú sú stíhaní. Z hľadiska dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por. nemusí byť v tomto smere dokázaná istota, ale len dôvodná obava. Táto bola v priebehu konania po vznesení obvinenia podporená v tom zmysle, že podozrenie zo spáchania činov sa nerozptýlilo, prokurátor naopak po vykonaní dokazovania podal obžalobu...

Hodnotenie dôkazov, ktoré prezentujú obvinení... je z hľadiska rozhodovania súdu o väzbe irelevantné, keďže podozrenie zo spáchania činov nepominulo, čo viedlo prokurátora k podaniu obžaloby, a nie k zastaveniu trestného stíhania (a tento zásadný záver nemôže na základe obsahu vykonaného dokazovania vo vzťahu k podaniu obžaloby

spochybníť ani najvyšší súd). Spochybňovanie možného záveru o vine je legitímnou súčasťou obhajoby, pre ktorú je v tomto smere vytvorený zákonný procesný priestor v už prebiehajúcom súdnom konaní, ktorého prvotným účelom je rozhodnúť práve o tejto otázke.

Samotné podanie obžaloby naozaj nie je dôvodom na pretrvávajúcu väzbu, ako sa to uvádza v sťažnostných námietkach. Musí k nemu pristúpiť aj rozhodnutie procesného súdu o väzbe v lehote uvedenej v § 238 ods. 3 a 76 ods. 3 Tr. por., teda v lehote, na ktorú bola väzba v prípravnom konaní naposledy predĺžená...

... je potrebné uviesť, že súd... splnil zákonnú povinnosť rozhodnúť o väzbe po podaní obžaloby vo vyššie uvedenej lehote, aj keď v čase jeho rozhodovania ešte nebolo rozhodnuté o sťažnosti proti predchádzajúcemu uzneseniu sudcu pre prípravné konanie, ktorým rozhodoval o žiadostiach obvinených o prepustenie z väzby v prípravnom konaní. Ide o orgány s rozlíšenou pôsobnosťou..., pričom v čase rozhodovania súdu... bol právoplatne daný režim väzby obvinených v podobe, zodpovedajúcej stavu pred rozhodnutím sudcu pre prípravné konanie... Súd teda splnil povinnosť rozhodnúť o väzbe ex offo v zmysle § 76 ods. 4 a § 238 ods. 3 Tr. por., a rozhodnutím o sťažnostiach proti rozhodnutiu sudcu pre prípravné konanie vo veci 2 Tost 11/2012, odpadla prekážka nadobudnutia právoplatnosti (aktuálne preskúmaného) rozhodnutia o väzbe po podaní obžaloby, nakoľko sa právoplatne stabilizoval režim väzby pretrvávajúci z fázy prípravného konania a nedošlo k obsahovej kontraverzii právoplatných rozhodnutí.“

V prvom rade je potrebné poznamenať, že ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Skutkové a právne závery všeobecného súdu by mohli byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvozené závery všeobecného súdu boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 67/04, III. ÚS 151/05, III. ÚS 315/05).

Z citovaných odôvodnení rozhodnutí najvyššieho súdu, ale aj špecializovaného súdu nemožno vyvodíť, že by sa všeobecné súdy adekvátne a preskúmateľným spôsobom

nevysporiadali s právne relevantnými argumentmi v súvislosti s rozhodovaním o väzbe (jej ďalšom trvaní) sťažovateľa. Podľa názoru ústavného súdu sú tieto odôvodnenia ústavnoprávne akceptovateľné.

Najvyšší súd v odôvodnení napadnutých rozhodnutí síce stručne, ale jasne a výstižne uviedol, v čom vidí danosť väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Z rozhodnutí nepochybne vyplýva, ktorú skutkovú okolnosť považoval za opodstatňujúcu ďalšie trvanie preventívnej väzby sťažovateľa. Túto odôvodnil dôkaznou situáciou a z toho plynúcou obavou, že sťažovateľ bude pokračovať v páchaní trestnej činnosti obdobného charakteru, pričom dodal, že v tomto smere nemusí ísť o dokázanú istotu, ale dôvodný predpoklad, o ktorom bol presvedčený, že existuje.

K námietke sťažovateľa, ktorou najvyššiemu súdu vytyka spôsob odôvodnenia rozhodnutia, v ktorom najvyšší súd odkazoval na iné, v tejto trestnej veci vydané rozhodnutia, považuje ústavný súd za potrebné uviesť, že takýto spôsob formulovania odôvodnenia rozhodnutia možno z hľadiska jeho preskúmateľnosti akceptovať (obsah predchádzajúcich rozhodnutí bol dotknutým osobám dostupný jednak prostredníctvom ich oznámenia spôsobom ustanoveným Trestným poriadkom, ako aj prípadnou možnosťou nazretia do príslušného spisu) (podobne napr. II. ÚS 131/08).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd nepovažuje uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tost 10/2012 a sp. zn. 2 Tost 11/2012 obe z 3. mája 2012 za arbitrárne alebo zjavne neodôvodnené.

Z týchto dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

3. Sťažovateľ v ďalšej časti sťažnosti namietal nedodržanie požiadavky urýchleného rozhodovania o zákonnosti väzby podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru a podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy postupom špecializovaného súdu a postupom najvyššieho súdu pri rozhodovaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby doručenej špeciálnej prokuratúre 16. marca 2012.

V ustanoveniach čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a v čl. 5 ods. 4 dohovoru týkajúcich sa práva na osobnú slobodu je obsiahnuté aj právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná (obdobne III. ÚS 7/00, II. ÚS 520/2011).

Ústavne akceptovateľné v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy je držanie osoby vo väzbe z dôvodov a na čas ustanovený zákonom, ako aj také zaobchádzanie s ňou, ktoré zodpovedá zákonu, to znamená Trestnému poriadku. Požiadavku neodkladnosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby ustanovuje výslovne § 79 ods. 3 Trestného poriadku, v ktorom sa uvádza, že o takej žiadosti sa musí rozhodnúť bez meškania.

Ústavný súd v náleze sp. zn. III. ÚS 7/00, v ktorom sa zaoberal požiadavkou urýchllosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby aj z hľadiska čl. 5 ods. 4 dohovoru, okrem iného uviedol, že aj keď sa jednotlivé lehoty z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchllosti posudzujú podľa všetkých okolností prípadu, spravidla lehoty rátané na mesiace sú príliš dlhé a nevyhovujú požiadavke rýchlosti (obdobne I. ÚS 18/03).

Požiadavke neodkladnosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru teda nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne.

Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva väzba má mať striktné obmedzené trvanie, a preto má byť zaručená možnosť jej kontroly v krátkych intervaloch. V texte čl. 5 ods. 4 dohovoru použitý anglický výraz „speedily“ a francúzsky výraz „bref délai“ (v slovenskom preklade „urýchlene“) jasne indikuje, čo musí byť v danom prípade hlavným predmetom záujmu. Aké časové obdobia budú akceptovateľné a aké nie, bude

zrejme závisieť od konkrétnych okolností (Bezichieri z roku 1989, A-164, § 21, Neumeister z roku 1968, A-8, § 24 a Sanchez – Reisse z roku 1986, A-107, § 55).

Článok 5 ods. 4 dohovoru tým, že osobám pozbaveným slobody zaručuje právo iniciovať konanie, v ktorom môžu spochybniť zákonnosť pozbavenia slobody, dáva týmto osobám právo aj na to, aby po začatí takéhoto konania bolo súdom urýchlene rozhodnuté o zákonnosti pozbavenia slobody a nariadené jeho ukončenie, ak sa ukáže ako nezákonné (Rehbock c. Slovinsko, rozhodnutie z 28. novembra 2000, Vodeničarov c. Slovenská republika, rozsudok z 21. decembra 2000, § 33 – § 36, mutatis mutandis I. ÚS 18/03).

Sťažovateľova žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu zo 14. marca 2012 bola doručená špeciálnej prokuratúre 16. marca 2012. Špeciálna prokuratúra túto predložila špecializovanému súdu 26. marca 2012. O tejto žiadosti, ako aj o žiadostiach ďalších obvinených špecializovaný súd rozhodol 4. apríla 2012 a následne pristúpil k doručovaniu svojho rozhodnutia stranám konania a potom, ako mu boli doručené riadne opravné prostriedky proti tomuto uzneseniu, 20. apríla 2012 predložil spis na rozhodnutie o nich najvyššiemu súdu. Najvyšší súd o sťažnostiach rozhodol 3. mája 2012 a 11. mája 2012 (piatok) vrátil spis špecializovanému súdu, ktorý 14. mája 2012 (pondelok) zabezpečil doručenie druhostupňového rozhodnutia procesným stranám. Sťažovateľovi a jeho obhajcovi bolo druhostupňové uznesenie doručené 17. mája 2012.

Z uvedeného vyplýva, že od predloženia žiadosti o prepustenie z väzby špecializovanému súdu, cez jeho rozhodnutie až do predloženia spisu najvyššiemu súdu uplynulo 25 dní. V priebehu ďalších 3 dní špecializovaný súd doručoval druhostupňové rozhodnutie sťažovateľovi a jeho obhajcovi. K doručeniu došlo v priebehu ďalších troch dní.

Pokiaľ ide o dĺžku trvania konania na najvyššom súde, táto nepresiahla dobu 21 dní.

Ústavný súd konštatuje, že tak špecializovaný súd, ako aj najvyšší súd rozhodoval o žiadosti sťažovateľa o prepustenie v lehote jedného mesiaca na jednom stupni.

Vzhľadom na to, že ani na prvostupňovom súde, ani na súde druhého stupňa doba konania nepresiahla judikatúrou akceptovanú dobu jedného mesiaca väzobného konania na jednom stupni súdu, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

4. V súvislosti s nedodržaním požiadavky neodkladnosti a urýchleného rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby zo 14. marca 2012 sťažovateľ namietal aj porušenie práva na obhajobu, pretože podľa jeho názoru mu tým bolo „*neoprávnene bránené opätovne požiadať o prepustenie z väzby, čím bolo porušeného právo na súdnu ochranu a právo na obhajobu*“.

Pretože ústavný súd sťažnosť v časti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie práva na urýchlené rozhodnutie o jeho žiadosti o prepustenie z väzby zo 14. marca 2012, odmietol ako zjavne neopodstatnenú, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho námietkou o porušení práva na obhajobu, ku ktorému podľa jeho vyjadrenia malo dôjsť práve tvrdenými priet'ahmi v postupe špecializovaného súdu a najvyššieho súdu, keďže ústavný súd postup týchto súdov pri rozhodovaní o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby vyhodnotil ako taký, ktorý zodpovedá zárukám podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru a čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy.

5. Napokon ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľ okrem toho, že svoje sťažnostné námietky subsumoval pod porušenie čl. 17 ústavy a čl. 5 dohovoru, a pokiaľ ide o právo na obhajobu pod porušenie čl. 50 ods. 3 ústavy, v naznačených súvislostiach namietal aj porušenie čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy.

Všetky námietky, ktoré sťažovateľ predstrel voči uvedeným všeobecným súdom, súviseli s rozhodovaním o jeho osobnej slobode, teda súviseli s jeho väzbou.

Ústavný súd k tomu uvádza, že pokiaľ ide o vzťah ustanovenia čl. 46 ods. 1 ústavy upravujúceho základné právo na súdnu ochranu a ustanovenia čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy týkajúceho sa špecificky základného práva na osobnú slobodu, ústavný súd už vo svojej

judikatúre konštatoval, že čl. 17 ústavy zahŕňa základné hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na súdnu ochranu pri jej pozbavení, a preto na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe je aplikovateľné toto špeciálne ustanovenie o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenia čl. 46 ods. 1 ústavy o práve na súdnu ochranu (napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 277/07, II. ÚS 131/08). Obdobný záver platí aj vo vzťahu čl. 17 ústavy k ustanoveniu čl. 48 ods. 2 ústavy zaručujúcemu konanie bez zbytočných priet'ahov (obdobne napr. III. ÚS 155/09, III. ÚS 287/2010).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd s'ťažnosť v tejto časti vyhodnotil ako zjavne neopodstatnenú a z tohto dôvodu ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

6. V závere ústavný súd pristúpil k posúdeniu námietky s'ťažovateľa, že „*Uznesenie NS SR, č. k. 2 Tost 10/2012 o predĺžení lehoty väzby, nebolo obvinenému doručené v lehote 10 dní od rozhodnutia*“, ktorú, mimochodom, žiadnym spôsobom nekonkretizoval ani k nej neuviedol žiadne ďalšie skutočnosti, t. j. celá námietka spočívala iba v tejto jedinej vete.

Spôsob, akým s'ťažovateľ predniesol toto svoje tvrdenie, evokuje domnienku, že súčasťou Trestného poriadku je ustanovenie zakotvujúce povinnosť doručiť rozhodnutie všeobecného súdu o predĺžení lehoty trvania väzby, resp. rozhodnutie o opravnom prostriedku proti takémuto rozhodnutiu s'ťažovateľovi ako obvinenému do 10 dní odo dňa rozhodnutia.

Ústavný súd však poznamenáva, že to tak nie je a ani zo žiadneho trestno-procesného ustanovenia takúto povinnosť nemožno vyvodiť.

Podľa § 180 Trestného poriadku ak tento diel (druhý diel siedmej hlavy Trestného poriadku upravujúci inštitút uznesenia ako formy rozhodnutia v trestnom konaní, pozn.) neustanovuje niečo iné, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia prvého dielu tejto hlavy o rozsudku.

Podľa § 172 ods. 3 Trestného poriadku rozsudok treba písomne vyhotoviť vo väzobných veciach najneskôr do 10 pracovných dní, v ostatných veciach do 30 pracovných dní odo dňa jeho vyhlásenia; ak ho zo závažných dôvodov nemožno v tejto lehote vyhotoviť, predseda súdu môže povoliť dlhšiu lehotu, najviac však dvojnásobok uvedených lehôt; o tomto súd upovedomí strany.

Ak sťažovateľ desaťdňovú lehotu na doručenie uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tost 10/2012 z 3. mája 2012 odvodzuje zo znenia citovaných ustanovení Trestného poriadku, ústavný súd zdôrazňuje jednak to, že ide o „vyhotovenie“, a nie „doručenie“ rozhodnutia o väzbe v takto stanovenej lehote, a jednak to, že táto lehota je počítaná na pracovné dni.

Najvyšší súd označené rozhodnutie vydal 3. mája 2012 (štvrtok). Podľa zistenia ústavného súdu toto bolo špecializovaným súdom doručované sťažovateľovi a jeho obhajcovi 14. mája 2012 (pondelok). Sťažovateľovi bolo doručené 17. mája 2012 (štvrtok) a jeho obhajcovi 16. mája 2012 (streda). Z uvedeného prehľadu vyplýva, že nielen písomné vyhotovenie uznesenia, ale dokonca aj jeho doručenie netrvalo viac ako 9 pracovných dní (8. máj – utorok – nebol pracovným dňom, pozn.).

Všeobecné súdy teda pri doručovaní rozhodnutia o osobnej slobode sťažovateľovi neporušili žiadne ustanovenie Trestného poriadku, a teda v tejto súvislosti nemohlo dôjsť k porušeniu zákonnosti väzby tak, ako to má na mysli čl. 17 ústavy a čl. 5 dohovoru. Napokon, ani sám sťažovateľ neuviedol žiaden argument, ktorý by v tejto súvislosti svedčil o zásahu do jeho základných práv alebo slobôd (prípadne, že by to malo dopad na zákonnosť väzby).

Vzhľadom na uvedené sa táto námietka sťažovateľa javí ako zjavne neopodstatnená a ako takú ju ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

Pretože sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá a rozhodovanie o jeho ďalších požiadavkách (zrušiť napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, prikázať im

prepustiť sťažovateľa na slobodu a priznať sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom) je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo, bolo bez právneho významu sa týmito zaoberať.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. októbra 2012